

Zpráva Státního úřadu inspekce práce v Opavě o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, za rok 2019

V souladu s ustanoveními § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zveřejňujeme zprávu o činnosti Státního úřadu inspekce práce v Opavě v oblasti poskytování informací za předcházející kalendářní rok:

- a) **počet podaných žádostí o informace na SÚIP: 35 (z toho 3 byly vyřízeny – byť i částečně - nikoliv jako žádost o informace, nýbrž jako poskytnutí poradenství); počet vydaných rozhodnutí SÚIP o částečném odmítnutí žádosti: 2;**
počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti: 1;
- b) **počet podaných odvolání proti rozhodnutí SÚIP: 5;**
- c) **opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace: rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 362/2018-23 ze dne 07.05.2019** („Krajský soud poukázal i na důsledky postupu stěžovatele. Jeho přístup by vedl k paralyzování povinných subjektů, jež by byly nuceny skrze neustále nové žádosti odpovídat a dovysvětlovat svá předchozí rozhodnutí, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. (...) Obdobně není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní ani námitka (otázka) žalobce, zda se v případě informačního zákona jedná čistě o procesní předpis. Samotný závěr žalovaného o tom, že informační zákon má povahu procesního předpisu, není způsobilý kučinění napadeného rozhodnutí nezákonným, nadto za situace, kdy onu nezákonnost a v jejím důsledku i negativní zásah do právní sféry žalobce netvrdí. I podle názoru Nejvyššího správního soudu je pro danou věc irelevantní, zda informační zákon stanoví konkrétní věcnou působnost povinných subjektů, resp. nakolik je informační zákon procesním předpisem. Podstatným byla otázka, zda povinný subjekt, resp. žalovaný měly poskytnout stěžovateli požadované informace. V tomto směru stěžovatel v žalobě argumentaci žalovaného relevantně nezpochybnil a ani v kasační stížnosti nepředložil žádnou argumentaci, na základě které by bylo možno rozhodnutí žalovaného zrušit.“); **rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 382/2018-21 ze dne 07.05.2019** („Ustanovení § 2 odst. 4 nicméně brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu informačního zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v bližší specifikované věci, provedení výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí, vysvětlení výstupů z jeho činnosti apod. Do této kategorie svým charakterem spadá i žádost stěžovatelky o informace ze dne 26. 9. 2017, neboť se jí ve své podstatě domáhala vysvětlení a bližšího odůvodnění určitých názorů vyslovených povinným subjektem ke sporu mezi stěžovatelkou a pilařským závodem Daben Kovářská s.r.o. v jeho stanovisku vypracovaném dle § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, k odvolání stěžovatelky proti způsobu vyřízení její předcházející žádosti o informace. Z obsahu žádosti stěžovatelky ze dne 26. 9. 2017 přitom zřetelně vyplývá, že vyjádření povinného subjektu představovalo toliko subjektivní hodnocení určité skutečnosti (vzniklé situace), nikoliv objektivně doložitelné skutečnosti.“); **rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 25 A 5/2018–29 ze dne 05.02.2019** („S výčtem zákonů vymezujících působnost povinného subjektu, uvedeném v napadeném rozhodnutí se krajský soud neztotožňuje. Pakliže informační zákon stanovuje povinnost, za splnění dalších podmínek předpokládaných tímto zákonem, poskytnout žadateli informace, je právě tímto dána působnost povinného

subjektu. Právě skutečnost, že poskytování informací je jedním z aspektů činnosti povinného subjektu, je přitom rozhodující. V případě, že se tedy požadovaná informace vztahuje k zákonem předvídané činnosti povinného subjektu, respektive se jedná o informaci vzešlou z takové činnosti, vztahuje se zároveň k působnosti povinného subjektu. Krajský soud přitom připouští, že tato působnost je pojímána spíše jako doplňková, k hlavní činnosti povinného subjektu, což v praxi může činit výkladové problémy. Obdobně se tak stalo v nyní posuzovaném případě, kdy požadovaná informace vznikla pro vnitřní potřebu žalovaného, za účelem vypracování vyjádření k žalobě.“); **rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 25 A 7/2018–28 ze dne 05.02.2019** („Výchozí pravidlo, že povinné subjekty jsou povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, bylo soudní praxí modifikováno tak, že k působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Neboť „povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.“ (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. I As 29/2009-59).“); **usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 25 A 28/2018–27 ze dne 05.02.2019** („Napadené rozhodnutí žalovaného, přestože označeno jako „rozhodnutí“, nicméně právní sféru žalobce nikterak nezasáhlo. Krajský soud připomíná, že je nutné na celé správní řízení pohlížet jako na celek, kdy předmětem přezkoumávaného řízení je žádost o informace, nikoli stížnost na postup žalobce. Nelze proto učinit závěr, že napadeným rozhodnutím bylo ve věci (žádosti o poskytnutí informace) rozhodnuto meritorně a konečným způsobem. Přitom právě až konečným rozhodnutím ve věci, budou založena, změněna, zrušena či závazně určena žalobcova práva nebo povinnosti. V nyní přezkoumávaném případě by takovým rozhodnutím nepochybně bylo rozhodnutí o odmítnutí žádosti (částečném odmítnutí žádosti), nebo částečné poskytnutí informace. Žalobci tedy zůstává zachována procesní možnost k ochraně svých práv, neboť proti takovému konečnému rozhodnutí může brojit nejen opravnými prostředky v rámci řízení před správními orgány, ale také, za splnění dalších podmínek, lze případně poskytnout ochranu ve správním soudnictví. Na základě výše uvedeného nezbyvá soudu než konstatovat, že napadené rozhodnutí, které potvrzuje postup inspektorátu spočívající ve výzvě k upřesnění žádosti o informace, je úkon správního orgánu, který není po materiální stránce rozhodnutím (...).“); **usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 25 A 101/2018-29 ze dne 05.02.2019** („...závěr usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, sp. zn. 5 As 18/2017-40, je takový, že: „potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace (ve věci); žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.“); **rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 15 A 102/2016-39 ze dne 22.01.2019** („Soud směrem k žalobkyni dále zdůrazňuje, že většinu právních a skutkových důvodů týkajících se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu uplatnila nově až v žalobě, ačkoliv jí nic nebránilo v tom, aby svou argumentaci uplatnila již ve svém odvolání. Je pak třeba mít v této souvislosti na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání žalobkyně do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015, č. j. 5 Afs 68/2014-38, www.nssoud.cz). Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu totiž platí, že odvolací správní orgán

přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z uvedeného ustanovení plyne, že úloha odvolatele v odvolacím správním řízení je klíčová, neboť jím uváděné skutečnosti a námítka určují rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (...). Lze shrnout, že žalovaný nebyl povinen za žalobkyni dovozovat konkrétní námítka, které by eventuálně mohla v odvolání uplatnit, a žalobkyně tudíž ani nemůže žalovanému oprávněně vytýkat, že se nezabýval otázkami, které žalobkyně nevznesla v rámci svých odvolacích námitek.“); usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 357/2019–26 ze dne 05.12.2019 („Nejvyšší správní soud přitom považuje za účelovou argumentaci stěžovatele, že ve vydání rozhodnutí doručené žalobci dne 5. 8. 2019 nelze spatřovat „pozdější chování“ podle § 60 odst. 3 s. ř. s., protože původní přípis ze dne 21. 5. 2019 představoval vydání rozhodnutí v materiálním smyslu. V posuzovaném případě je totiž zřejmé, že se žalobce důvodně podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti stěžovatele domáhal vydání právě toho rozhodnutí, které dne 5. 8. 2019 od stěžovatele obdržel, přičemž v takové situaci by již nemělo žádného smyslu trvat na meritorním projednání této žaloby. Z tohoto důvodu žalobce vzal podanou žalobu zpět, přičemž krajský soud následně správně řízení o této žalobě zastavil a podle § 60 odst. 3 s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost náhrady nákladů řízení žalobci.“);

a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními – 26 400 Kč;

- d) výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence: 0;**
- e) počet stížností podaných podle ust. § 16a: 3;**
- f) další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona- tj. počet stížností na postup OIP řešených SÚIP: 5; počet odvolání proti rozhodnutí OIP řešených SÚIP: 3.**

Informace dle ustanovení § 5 zákona č. 106/1999 Sb. jsou zveřejňovány v elektronické podobě na internetových stránkách www.suip.cz (rubrika „O nás – Povinně zveřejňované informace“), v tištěné podobě na úřední desce před budovou sídla úřadu (Kolářská 451/13 v Opavě).

Informace týkající se zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, včetně přehledu předpisů, podle nichž Státní úřad inspekce práce jedná a rozhoduje a které stanovují právo žádat informace a povinnost poskytovat informace, lze v listinné podobě získat v sídle Státního úřadu inspekce práce v Opavě.

Dotazy občanů, institucí a novinářů na informace jsou zodpovídaný v průběhu celého kalendářního roku. Tyto požadavky se vyřizují v rámci bezplatného poskytování základního poradenství, spolupráce s orgány státní a veřejné správy či spolupráce s jinými institucemi, v rámci propagace činnosti inspekce práce či osvěty v oblasti pracovního práva, v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v oblasti zákona o zaměstnanosti a nejsou zařazovány do evidence žádostí o informace podle výše zmiňovaného zákona.

V Opavě dne 21. února 2020

Mgr. Ing. Rudolf Hahn
generální inspektor